

Jde nyní o to, zda žalovaný splnil povinnost, uloženou mu vyrovnáním, tím, že složil v den splatnosti té které vyrovnací splátky pro žalobkyni — kromě shora uvedené částky zaplacené žalobkyni přímo ještě k soudu 500 Kč. Předpisu § 1425 obč. zák. nelze tu použít, ježto důvody, pro které lze s účinkem placení složit dluh k soudu, musí tkvít v osobě věřitelově (srov. Sb. n. s. čís. 10174). Jak bylo doličeno v rozh. čís. 6071 Sb. n. s., neopravňuje okolnost, že není jisto, zda a pokud vyrovnací věřitel není kryt placením na základě oddělovacího práva, — dlužníka, aby složil vyrovnací splátku na soudě podle § 1425 obč. zák. Zásady, vyslovené v tomto rozhodnutí, jest použít obdobně i v souzené věci a nelze proto mít složení části vyrovnací kvoty k soudu ve smyslu všeobecného předpisu § 1425 obč. zák. za placení. Vyrovnací osnova nepřichází v souzené věci v úvahu, neboť nejde o pohledávku žalovaným popřenou, nýbrž jde jen o to, zda splátky z postoupených pohledávek, učiněné po přijetí vyrovnání, jest odpočísti od pohledávky žalující firmy a teprve ze zbytku vypočísti vyrovnací kvotu. Ježto žalovaný nezaplatil přesně splátky vyrovnací kvoty, oživila celá pohledávka žalující firmy (§ 57 vyr. řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 Sb. z. a n.).

### Čís. 15045.

**Jsou-li splněny další předpoklady uvedené v § 49 čís. 2 konk. ř., jest pohledávka ze smlouvy, sjednaná v mezích § 10 vyr. řádu, pohledávkou za podstatou.**

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 1114/34.)

Žalobce tvrdil, že zboží, jehož zaplacení z konkursní podstaty se domáhá na správci konkursní podstaty, objednal Leopold R. jako ředitel úpadkyně firmy Rudolf K. za vyrovnacího řízení o jmění firmy Rudolf K., že vyrovnací dlužník vedl závod se svolením vyrovnacího správce dále a že jde o pohledávku vzniklou ve smyslu § 49 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. z úpadcova právního jednání, které jest podle vyrovnacího řádu dovoleno pro další provozování úpadcova podniku. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

### Důvody :

Žalobce snažil se odůvodnit, že splatná pohledávka 10.000 Kč, vzniknuvší z uvedeného právního jednání, jest pohledávkou za podstatou podle § 49 konk. ř. a § 10 a § 26 čís. 2 vyr. ř. Nejde proto o případ § 23 konk. ř., jenž zřejmě předpokládá, aby smlouva o vzájemném plnění byla uzavřena úpadcem v době, kdy tento měl ještě neobmezené právo volného nakládání se svým jměním. Jen od takové smlouvy může správce

konkursní podstaty za ostatních předpokladů § 23 konk. ř. ustoupiti, poněvadž na její uzavření neměl vlivu, kdežto smlouvě, k níž má dojít za vyrovnacího řízení, může vyrovnací správce zabrániti podle § 10 odst. 2 vyr. ř. Nezabránil-li tomu, jest pohledávka vzniklá ze smlouvy v mezích § 10 vyr. ř. pohledávkou přednostní podle § 26 čís. 2 vyr. ř. Byl-li konkurs prohlášen zároveň se zastavením vyrovnacího řízení anebo na návrh podaný do patnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení, trvají podle § 2 odstavec (2) konk. ř. účinky zahájení vyrovnacího řízení až do prohlášení konkursu. To značí, že přednostní pohledávka zůstává přednostní pohledávkou až do prohlášení konkursu, že od této doby nastávají účinky konkursu a že se proto ona pohledávka podle § 49 čís. 2 konk. ř. stává pohledávkou za podstatou. Bylo se proto zabývatí otázkou, zda jsou splněny všechny předpoklady § 49 čís. 2 konk. ř., zejména, zda konkurs byl vyhlášen v době v § 49 čís. 2 konk. ř. uvedené, a zda právní jednání úpadcovo jest dovolené podle § 10 vyr. ř. Touto otázkou se však odvolací soud nezabýval, poněvadž vycházel z jiného právního názoru. Ale dříve, nežli k řešení této otázky dojde, musí se odvolací soud zabývatí ještě přezkumem závěru prvního soudu, že k tvrzené smlouvě vůbec nedošlo, neboť, dospěje-li i odvolací soud k témuž závěru, odpadne řešení otázky shora naznačené.

### Čís. 15046.

**Byla-li vyrovnací splátka již splatna a uplatňoval-li vyrovnací dlužník započtení teprve dopisem pozdější doby, nebylo započtení uplatněno včas podle § 57 vyr. ř. jako zaplacení splátky.**

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 1144/34.)

Žalobce provedl k příkazu žalované obce stavby a složil kauci, sloužící stavebníkovi jako zástava za veškeré nároky proti němu. Účet žalobcův za tuto stavbu byl mu obcí upraven částkou 506.700 Kč. Žalobce neskončil stavbu včas, byl žalován na zaplacení penále 15.299 Kč a odsouzen k jeho zaplacení. Začátkem června 1925 zažádal žalobce o zavedení vyrovnacího řízení o svém jmění. Žalovaná přihlásila k tomuto vyrovnání svou pohledávku proti žalobci v částce 83.806 Kč, kterou žalobce uznal, i svou pohledávku na penále. Žalobce domohl se vyrovnání na 35% přihlášených pohledávek a bylo vyrovnání to potvrzeno. K vyrovnacím úřazení přihlásila svoji pohledávku též Česká komerční banka v L. v částce 18.800 Kč, kterou částku žalobce jí dlužil, ale kterou zaplatiti byla odsouzena žalovaná, poněvadž pohledávka ta byla zabavena bankou a jí k vybrání přikázána, obec však částku tu žalobci nestrhla, nýbrž mu ji postupně vyplatila. Poněvadž žalobce neměl peněz na zaplacení materiálu ke stavbě, vyplatila žalovaná obec jednotlivé účty dodavatelů za souhlasu žalobcova a vyplatila tak žalobci, resp. jeho dodavatelům celkem 511.347 Kč. Poněvadž žalovaný vyrovnací kvoty žalované obci nezaplatil, obživoval pohledávku obce v plných částkách a proto